

CLIVIA OPP.

CLIVIA oppidum non infimam in Ducatu Cliuensi dignitatem obtinens, antiquitate, castro ac Illustrissimi Iuliacensis, Montensis, & Cliuensis Ducis, & c. inclyta sede, Collegio Ecclesiastico, situ, & amabili incolarum humanitate memorabile est. Nam, qui vetera ex Chronicorum monumentis eruunt, Cliuenses Grinnes Tacito dictos suspicantur. Quorum ex numero Raimundus Marlianus, historicus sui temporis nobilis, Appendice, qua Caesaris commentaria doctissima enarratione illustrauit, Grinnes, inquit, inter Coloniensem, & Traiectensem vrbes, locum ultra Nouesium oppidum, Rheno adiacentem memorat Tacitus, qui, vt coniectura assequi possumus, Cleuis est, vnde Cliuensis ducatus dicitur. Verum VVesalius in Germaniæ partitione, Grinnibus, quorū patria hic à Tacito circumscribitur, oppidula duo, & situ, & appellatione magis conuenire putat, nempe Grit, & Grithuisen. Quorum hoc tamen à Ioanne XXVIII. Comite Cliuensi exadificatum esse, Chronica Ecclesiastica tradunt. Oppidum autem hoc Cliuense Collegiata Canonicorum societas nobilitat, quæ prima foundatione. Anno salutis M. CCC. à Theodorico XXV. Cliuensi Comite in Monreberg instituta, Tum à Theodorico, eius appellationis decimo, & XXVII. Comite, Cliuiam est translata, in qua tempore D. Ioannes Peringius, Concionator facundus, & Illustrissimo Principi Gulihelmo, ab eleemosynis, scholastica dignitate inclarescit. Situ etiam per oportuno excellit, montis dorsum, arcem venusta structura claram, sustinet, ex qua non in ipsum modò oppidum, sed & vicina pabulosa in loca, librata planitie, lata, virentiq; gramina tecta, quàm longissimè patet prospectus. Potissimum verò è turri, altitudine conspicua, quæ à cygno, versatili ventorum indice, nomen habet. Ex qua Margareta Montensis, Adolphi comiti Cliuensi nupta, pertinacem filiorum suorum conflictum, Adolphi vltimi comitis, primi que Cliuensium Ducis, & Theodorici de Marca comitis, cum Auunculo Guilhelmo Montensi Duce, fratre suo germano conspexit (Orto dissidio, ob non solutam pensionem annuam ex telonio apud Caesaris Insulam) In quo quidem conflictu Cliuenses in numine, suæq; causæ integritate spem omnem ponentes, incredibili suorum dum diligentia victores euadunt, magnas hostium copias repellunt, frangunt ac dissipant, quinq; Montensium præfectos, bellicis artibus clarissimos viros capiunt, orbatis sessoribus equis vltra mille nongentis, militaribus etiam signis potiuntur, quæ in Collegiata huius oppidi Ecclesia, ad perpetuam tantæ victoriæ memoriam, velut in trophæum, conspicuo loco suspensa videntur.

DVISBURGV M.

DVISBURGV M siue Teutoburgum, veteris Germaniæ oppidum, ad ripam olim fluminis Rheni, inter Ruram & Angram amnes, in confinio Toringorum & Saxonum inferiorum, nunc Cliuensium ac Montensium situm. Huic loco Tuiscones, siue Teutones, primi nomen dederunt, quorum præsidium, aduersus Romanos, qui in Gallia rerum potiebantur, fuisse videtur: vnde & vicino saltui, qui longè lateque per Germaniam protenditur, appellatio mansit, in quo saltu legiones M. Quintilij Vari cesas fuisse, Corn. Tacitus commemorat. lib. i. Annalium. L. Florus lib. 4. In annalibus Francorum, etiam Duisparcum siue Duisburgum, castellum Toringorum nominatur. Hunc locum primum in Sicambrorum finibus, tempore C. Iulij Caesaris fuisse verisimile est. Nam proximis Vbijs fuisse videntur, quem locum inde Toringi, gens Sueuorum, occuparunt, posteaquam à Tiberio Caesare tota gens Sicambrorum, partim excisa, partim aliò translata fuisset. Similiter Franci, gens Germana, in vacuis Bructerorum sedibus, vicinisq; locis paulatim coalescens, cum in eam multitudinem excreuissent, vt fines suos indies propagarent, tandem Duisparcum castrum Toringorum duce Clodione inuaserunt, Anno Christi 431. (is secundus à Faramundo eius gentis Crinitus appellatur) cum que per decennium militem, urbemque confirmasset, missis inde exploratoribus in Gallias, cum vniuerso exercitu Rhenum traiecit, monumenta Romanorum passim obuia, & tunc, collabentibus vbique Romani imperij viribus, præsidio Romanorum destituta, inuasit, per syluam Carbonariam iter faciens, Tornacum, Cameracum, vrbes tunc celebres expugnauit, inde sensim promouens ad flumen Summam siue Summonam, quod fines Ambianorum præterlabitur, imperium gnauius produxit. Cuius posterius Meronæus, Childericus, & Clodouæus reges, dum maiora indies incrementa faciunt, tandem amplissimum illud ac florentissimum in Gallijs regnum, quod apud posteros à Francis denominatur, fundauerunt. Fuit itaque ex eo tempore clarum ac celebre apud posteros Duisburgum. Hanc urbem postea ob nundinas celebres negotiationesque mercatoribus frequentatam fuisse, indicant scriptores rerum Flandricarum, qui priuilegia quædam vendendi merces Duisburgi à Frederico I. Imperatore, negotiatoribus Flandriæ per Philippum Alsatum comitem Flandriæ impetratas fuisse annotarunt, circa annum Domini 1173. Reges quoque Francorum, ac illi, qui post Romano imperio in Germania potiti sunt, locum hunc amplum & florentem tunc, vt erat captus Germanorum, celebriorem, auctioremq; reddiderunt, quod præter alia multa, etiam hodie testantur egregia illa cum priuata, tum publica ædificia. Qui priuilegijs, iuribus, ac immunitatibus amplissimis, eandem ciuitatem quoque dotarunt.

EMBRICA.

EMBRICA oppidum Ducatus Cliuensis, incolarum & ædium frequentia, Collegio Canonicorum & schola, quæ optimè instituta concinnum, prima olim foundatione, Asciburgum fuisse, Taciti scholiastæ palam fecerunt. Id autem non vacare errore, Generosus & Illustr. Nevenarius Comes, Metropolitanæ Colonienfis Ecclesiæ Præpositus, his verbis confirmat. Miror quosdam asseuerare Asciburgum esse Embricam, cum itinerarium Theodosij à me in Spirensi bibliotheca perspectū, atq; aliud peruetustum à Peutingero mihi exhibitum, constantissimè Asciburgum inter Nouesium, & vetera constituunt castra: quibus subscribens Tacitus, Asciburgum citerioris Germaniæ oppidum esse testatur. Est autem pagus quidam, in cuius agro vario adhuc vetustatis indicia reperiuntur (quem ego ex interitu Asciburgi natum esse credo) hic ab indigenis Asburg, etiamnum appellatur, magno argumento veritatis. Rusticia grum istum Burgensem vocant, eò, quod fama semper fuerit, Burgum ibi fuisse, cuius rudera totus ille ager ostendit.

Canonicorum Collegio, à D. VVillebrordo quondam ædificato, Embrica claret, in quo hoc tempore Decanatus honore cæteris præfulget D. Hermannus Schilderus, vario scientiarum nitore cultus, concionator exercitatus atque facundus. Idem Canonicorum sodalitiū Vicarium quendam collegam magno fouet amore. D. Ioannem, organorum instrumentorum peritia clarum, cantilenarum etiam suauitate commendabilem, qui concinnas plurimas cantiones composuit, tantoque in prætio à Musicorum chorea habetur, vt à longissimè etiam distitis, tanquam censor vocetur, & Iudex, quoties in instrumenta organica, maximis fabrefacta sumptibus, ab opificibus tanquam extrema manu perfecta sunt præsentanda. Quem si mobili digitorum flexura, incredibili etiam pedum velocitate, organa pulsare, modulandi insuper, cantusque suauitate eadem opera, audientes delinire conspicias, hominem totum Ioue & Mnemosyne natum fatebere. Embricam quoque Musæ inclytam sibi delegerunt sedem. Nam permulti ex ea, egregium literariæ militiæ fructum retulerunt. Id huic oppido præstitit, insignis Rectorum doctrina & diligentia. Ego cum prima literarū fundamenta hæc ponerem, scholæ Moderator erat, præstantissimus ille Matthias Brødenbachius Kerspenis, vir tanta pietate atque doctrina, vt dubium sit, In vtro excelluerit. Id publica ipsius scripta manifestè declarant: nam Euangelium Matthæi, & Psalmos 69. commentarijs illustrauit, de acerbissimis horum temporum disidijs Hyperaspisten contra Henrici Pilei calumnias scripsit. Et iam olim in Lucium Fenestellam scholia edidit. In multorum quoque aliorum operum meditatione versabatur, sed morte præuentus, extremam ipsis manum imponere non potuit. Huic deinde successit Henricus Vranus Resensis, *τηγλοττος* excellens. Hoc verò tempore eius Scholæ Rector est eruditissimus vir D. Henricus Cenforius.